

Wpływ zmian ustrojowych w Polsce na funkcjonowanie nadzoru budowlanego

dr hab. Joanna Smarż, prof. uczelni, Uniwersytet Technologiczno-Humanistyczny Radomiu, radca prawny

1. Wprowadzenie

Podstawowym zadaniem organów nadzoru budowlanego jest czuwanie nad przestrzeganiem przepisów powszechnie obowiązujących gwarantujących bezpieczeństwo realizowanych inwestycji oraz utrzymanie istniejących obiektów budowlanych.

Zadania organów nadzoru budowlanego na przestrzeni lat realizowane były w ramach różnych struktur organizacyjnych. Ostatecznie jednak w wyniku wprowadzenia trójstopniowego podziału administracyjnego kraju dokonano rozdzielenia organów administracji architektoniczno-budowlanej od organów nadzoru budowlanego, co miało przyczynić się do zwiększenia efektywności działania tych drugich. Czy jednak rzeczywiście tak się stało?

2. Znaczenie ustawy Prawo budowlane w procesie inwestycyjnym

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane [1] jest aktem prawnym regulującym obszerną dziedzinę spraw z zakresu budownictwa, która ma do spełnienia istotną funkcję społeczną m.in. w zakresie zapewnienia porządku prawnego w budownictwie.

W przygotowywaniu i realizacji inwestycji budowlanych uczestniczy znaczna część naszego społeczeństwa. Nie mniejszy jest też krąg osób zainteresowanych eksploatacją i utrzymaniem zrealizowanych obiektów budowlanych w należyтым stanie technicznym i estetycznym. Dlatego też sprawy z zakresu budownictwa, w tym ocena działania organów administracji państwowej w tym zakresie, należą do kategorii spraw będących często przedmiotem skarg obywateli do sądów administracyjnych.

Nadzór nad respektowaniem przepisów prawa budowlanego w procesie inwestycyjnym sprawują obecnie organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego. Aktualny stan funkcjonowania tych organów jest jednak wynikiem długiej ewolucji, na który istotny wpływ wywarły przemiany ustrojowe,



Dr hab. Joanna Smarż, prof. uczelni – podczas wygłaszania referatu na konferencji naukowej

jakie zachodziły w naszym państwie. Najbardziej znaczące zmiany były wynikiem przemian transformacyjnych w zakresie instytucji samorządu terytorialnego, jakie nastąpiły w 1989 roku.

3. Kształtowanie się instytucji nadzoru budowlanego

Pierwszą strukturę państwowego nadzoru budowlanego, któremu powierzono sprawowanie funkcji tzw. policji budowlanej, utworzono na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli [2]. Organom tym, nazywanym „władzą budowlaną”, nadano różne uprawnienia, np. w zakresie wydawania pozwoleń na budowę, wydawania nakazów budowy i jej zakazów, uzależniając budującego od licznych decyzji tej władzy, co w niektórych przypadkach stwarzało warunki sprzyjające narastaniu biurokratyzmu [3].

Władzę naczelną pełnił wówczas minister spraw wewnętrznych, zaś nadzór policyjny w pierwszej instancji pełnił starosta lub prezydent miasta przy pomocy

podległych mu jednostek organizacyjnych, zaś w drugiej instancji – wojewoda [4].

Za poważny mankament prawa budowlanego z 1928 r. uznano fakt, że jego przepisy nie regulowały w dostateczny sposób problematyki nadzoru budowlanego nad budownictwem państwowym, podejmowanym przez organy i instytucje państwowe [5]. Zaś brak sankcji w tym zakresie skutkowało ograniczeniem możliwości stosowania obowiązujących wówczas przepisów. Dlatego też kolejna ustawa Prawo budowlane z 1961 r. [6] wprowadzała istotną zmianę polegającą na objęciu nadzorem całego budownictwa [7]. Funkcję państwowego nadzoru budowlanego sprawowały wówczas różne organy w zależności od rodzaju budownictwa, które dzieliło się w tym czasie na budownictwo powszechne i specjalne. W ramach pierwszego z nich funkcję naczelnego organu nadzoru sprawował minister budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, a następnie minister gospodarki terenowej i ochrony środowiska. Zaś w terenie funkcje te należały do zakresu działania właściwych prezydentów powiatowych i wojewódzkich rad narodowych. W zakresie budownictwa specjalnego nadzór sprawowali odpowiedni ministrowie, przy pomocy podległych im terenowych jednostek organizacyjnych [8]. Jednak oddanie kompetencji w zakresie budownictwa specjalnego aż trzydziestu ministrom uniemożliwiło im pełną realizację tych zadań [9].

Ustawa z 1961 r. nie przyniosła więc oczekiwanego ustanowienia jednolitych organów państwowego nadzoru budowlanego. Realizacja tego rodzaju koncepcji wymagałaby bowiem wyposażenia organów nadzoru budowlanego w powiatach i województwach w ogromną liczbę fachowców ze wszystkich dziedzin budownictwa specjalnego. Wobec braku kadr uznano to za nie-realne w ówczesnych warunkach [10].

Po dziesięciu latach stosowania ustawy z 1961 r. aktualną stała się sprawa reformy [11]. Prace nad nią podjęte zostały w 1970 r. przez Komisję powołaną w tym celu przez ministra budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, a następnie ministra gospodarki terenowej i ochrony środowiska [12]. Rezultatem tych prac było wydanie 20 stycznia 1973 r. rozporządzenia w sprawie ustalenia miejsca realizacji inwestycji budowlanych oraz państwowego nadzoru budowlanego nad budownictwem powszechnym [13] oraz 24 października 1974 r. nowej ustawy Prawo budowlane [14]. W ślad za ustawą zostały wydane rozporządzenia: w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego [15], w sprawie nadzoru techniczno-budowlanego [16] i w sprawie kwalifikacji osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie [17].

Zmiany w zakresie nadzoru budowlanego sprowadzały się do modyfikacji jego struktury organizacyjnej, co wynikało z rezygnacji z podziału budownictwa na powszechne i specjalne. Umożliwiło to uproszczenie jego struktury i dostosowanie jej do struktury organów administracji państwowej, powstałej w wyniku przeprowadzenia reformy w latach 1972–1973, kiedy zniesiono gromady, a w ich miejsce przywrócono gminy [18].

Nowe przepisy stworzyły jednolity nadzór państwowy wykonywany przez terenowe organy administracji państwowej, merytorycznie zaś obejmował on:

- nadzór urbanistyczno-budowlany, którego celem było zapewnienie zgodności działalności inwestycyjnej z miejscowymi planami przestrzennymi oraz kształtowanie środowiska i jego ochronę,
- nadzór techniczno-budowlany, mający na celu zapewnienie bezpieczeństwa ludzi i mienia [19].

Ustawa z 1974 r. obowiązywała dwadzieścia lat, ale już od połowy lat osiemdziesiątych była oceniana krytycznie, zarówno przez uczestników procesu inwestycyjnego, jak i środowiska naukowe i techniczne. Zawarte w niej regulacje prawne dotyczące organizacji nadzoru budowlanego nie pozwalały na skuteczne egzekwowanie odpowiedniej jakości projektów oraz właściwego poziomu wykonawstwa budowlanego, jak również efektywne zwalczanie samowoli budowlanej [20]. Niska sprawność instytucji uczestniczących w procesie inwestycyjnym, nieskuteczny nadzór budowlany, niedostateczne przygotowanie osób pełniących samodzielne funkcje w budownictwie uznane były za główne przyczyny niskiego poziomu rozwiązań techniczno-budowlanych, niskiego poziomu projektów, niskiej jakości wykonawstwa budowlanego oraz powszechnego zjawiska samowoli budowlanej [21]. Nadszedł więc czas kolejnej nowelizacji. Prace nad nową ustawą rozpoczęto w latach osiemdziesiątych [22], a zakończono uchwaleniem w dniu 7 lipca 1994 r. ustawy Prawo budowlane [23].

4. Zmiany ustrojowe a proces tworzenia nadzoru budowlanego na mocy ustawy Prawo budowlane z 1994 r.

W toku tworzenia ustawy Prawo budowlane z 1994 r. zachodziły zmiany ustrojowe, zapoczątkowane na przełomie lat 80. i 90. ubiegłego stulecia, które miały istotny wpływ nie tylko na zmianę struktury państwa, ale i nadzoru budowlanego. Zmiany te polegały na decentralizacji władzy publicznej oraz ustanowieniu nowych jednostek podziału terytorialnego kraju. Były one

wynikiem przede wszystkim nowelizacji Konstytucji z 1952 r. [24], dokonanej przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej [25], która ustanowiła podstawy samorządu terytorialnego. Kolejnym etapem zmian było wejście w życie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym [26]. Jednak dopiero przepisy ustawy konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym, tzw. „Mała Konstytucja” [27], wprowadziła podstawy do trójpodziału władzy, przywracając samorząd terytorialny [28].

Skutkiem tych zmian były liczne koncepcje ukształtowania struktury organów administracji budowlanej na wszystkich jej szczeblach. Szeroki wachlarz zróżnicowanych koncepcji organów władzy budowlanej miał w każdym przypadku na celu jej wzmocnienie i zwiększenie skuteczności działania dla zapewnienia należytego ładu budowlanego.

Dla organizacji nadzoru budowlanego podstawowe znaczenie miały przepisy ustawy z dnia 17 maja 1990 r. o podziale zadań i kompetencji określonych w ustawach szczególnych pomiędzy organy gminy a organy administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw [29]. Przepisy tej ustawy przekazywały kompetencje w zakresie wykonywania nadzoru budowlanego organom administracji rządowej, pozostawiając w ustawie Prawo budowlane całość administracji budowlanej w strukturze organów administracji rządowej. Brano jednak pod uwagę, że może to ulec zmianie po utworzeniu urzędów powiatowych i likwidacji urzędów rejonowych [30].

Początkowo wprowadzono państwowy nadzór budowlany, który sprawowali:

- minister gospodarki przestrzennej i budownictwa (a od 1 stycznia 1997 r. minister spraw wewnętrznych i administracji) jako naczelny organ administracji państwowej w sprawach nadzoru architektoniczno-budowlanego i specjalistycznego nadzoru budowlanego,
- główny inspektor nadzoru budowlanego (GINB) jako centralny organ administracji państwowej w sprawach nadzoru architektoniczno-budowlanego i specjalistycznego nadzoru budowlanego,
- organy nadzoru architektoniczno-budowlanego,
- organy specjalistycznego nadzoru budowlanego w dziedzinach: obronności, bezpieczeństwa państwa, gospodarki wodnej, gospodarki morskiej, transportu oraz górnictwa [31].

Organem pierwszej instancji przy wykonywaniu nadzoru budowlanego był kierownik urzędu rejonowego,

zaś organem drugiej instancji – wojewoda [32]. Bardziej złożona była konstrukcja najwyższych organów państwowego nadzoru budowlanego, który sprawował minister gospodarki przestrzennej i budownictwa, jako organ naczelny, zarówno w sprawach nadzoru architektoniczno-budowlanego, jak i specjalistycznego nadzoru budowlanego, z wyjątkiem dziedzin: obronności i bezpieczeństwa państwa oraz transportu i gospodarki morskiej. Dziedziny te były objęte nadzorem ministra obrony narodowej, ministra spraw wewnętrznych oraz ministra transportu i gospodarki morskiej. Równocześnie ustawa powołała organ głównego inspektora nadzoru budowlanego, podporządkowany ówczesnemu ministrowi gospodarki przestrzennej i budownictwa [33]. Od podstaw został zorganizowany też nowoczesny, funkcjonujący według najnowszych koncepcji reformowania administracji państwa, czyli z założenia apolityczny i niezależny urząd wykonawczy – Główny Urząd Nadzoru Budowlanego (GUNB). Zaś w 1996 r. powstały, jako działające w terenie delegatury GUNB, Biura Inspekcyjno-Kontrolne, które stały się zaczątkiem systemu administracji publicznej zespolonej w budownictwie [34].

Jednak w trybie ustawy o samorządzie terytorialnym zadania te na podstawie porozumienia, jako zadania zlecone, przekazywane były gminom. Organem odwoławczym w sprawach nadzoru budowlanego od decyzji i postanowień wydawanych z upoważnienia kierownika urzędu rejonowego przez wójta, burmistrza, czy prezydenta miasta był wojewoda, a nie samorządowe kolegia odwoławcze [35].

Kolejna zmiana była wynikiem wejścia w życie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo budowlane, ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych ustaw [36], a polegała na powierzeniu nadzoru specjalistycznego GINB i terenowym organom administracji rządowej, z wyjątkiem nadzoru w dziedzinie budownictwa transportu kolejowego, który pozostał w zakresie kompetencji ministra transportu i gospodarki morskiej. Natomiast minister spraw wewnętrznych, w wyniku zmian w strukturze administracji centralnej, dokonanych w 1996 r. oraz nowelizacji Prawa budowlanego z 1997 r., zaczął występować jako organ państwowego nadzoru budowlanego [37].

Na kształt nadzoru budowlanego istotny wpływ wywarły także zmiany zapoczątkowane wejściem w życie trzech ustaw z dnia 5 czerwca 1998 r. normujących zasady organizacji terytorialnej, a mianowicie ustawy: o samorządzie powiatowym [38], samorządzie województwa [39] i o administracji rządowej w województwie [40].

Konsekwencją powyższego była nowelizacja dokonana ustawą z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej w związku z reformą ustrojową państwa, która wprowadziła nową organizację dotychczasowego nadzoru budowlanego [41].

Po 1 stycznia 1999 r. wprowadzono podział na organy administracji architektoniczno-budowlanej obejmujące swoim zakresem funkcje administracyjno-prawne, związane przede wszystkim z wydawaniem pozwoleń na budowę oraz organy nadzoru budowlanego wykonujące funkcje inspekcyjno-kontrolne oraz zadania związane z użytkowaniem obiektów budowlanych. Pierwsza grupa zadań związanych z nadawaniem praw, wykonywana była przez starostów i wojewodów, natomiast druga przez powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego (PINB) i wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego (WINB) [42].

W ten sposób, od 1999 r. zadania nadzoru budowlanego wykonują:

- powiatowi inspektorzy nadzoru budowlanego w 377 powiatowych inspektoratach nadzoru budowlanego, jako organy I instancji,
- wojewodowie, działający przy pomocy wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego w 16 województwach jako organy II instancji oraz jako organy I instancji w sprawach określonych w art. 82 ust. 3 ustawy Prawo budowlane oraz w sprawach wyrobów budowlanych wprowadzonych do obrotu (zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych [43]),
- GINB jako centralny organ administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego (organ wyższego stopnia w stosunku do wojewodów i wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego).

Terenowe organy nadzoru budowlanego działają w ramach administracji publicznej zespolonej w formie wydzielonych organizacyjnie inspektoratów, tj. powiatowych oraz wojewódzkich inspektoratów nadzoru budowlanego, pod zwierzchnictwem odpowiednio starosty i wojewody [44].

5. Ocena funkcjonowania nadzoru budowlanego

Dokonany w wyniku przeprowadzonych reform podział organów administracji działających w budownictwie na organy administracji architektoniczno-budowlanej i organy nadzoru budowlanego nie jest ostry. Część zadań i kompetencji jest wspólna dla obydwu pionów organów. Ponadto oba rodzaje terenowych organów

są częścią tego samego aparatu administracji terenowej: samorządu powiatowego oraz administracji rządowej wojewódzkiej.

Tak ukształtowany nadzór budowlany spotyka się z negatywną oceną swojej działalności, nie tylko ze strony uczestników procesu budowlanego, ale także Najwyższej Izby Kontroli (NIK) [45]. Szczególnie niekorzystnie oceniana jest praca powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego, nieco lepiej wojewódzkich, a stosunkowo najlepiej Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego.

W przypadku powiatowych inspektoratów NIK stwierdziła niewydolność ich funkcjonowania, zwłaszcza w zakresie realizacji zadań związanych z kontrolą przestrzegania i stosowania przepisów prawa budowlanego, co w konsekwencji stało na przeszkodzie skutecznemu eliminowaniu nieprawidłowości w realizacji procesu budowlanego i zapewnieniu przestrzegania obowiązujących przepisów. Z analizy dokonanej przez NIK wynika, że postępowania administracyjne były prowadzone przewlekłe, zaś ewidencje i rejestry nie były kompletne i prawidłowo prowadzone. Powiatowi inspektorzy nie posiadali pełnej wiedzy o zachodzących procesach budowlanych z powodu braku wyczerpujących informacji o liczbie rozpoczynanych inwestycji i oddawanych do użytku obiektów budowlanych. NIK zaznaczyła też, że funkcjonujący system nadzoru i kontroli nad przestrzeganiem prawa budowlanego jest niewydolny i nie gwarantuje w dostatecznym stopniu poprawności realizacji robót budowlanych oraz eliminowania uchybień.

NIK zauważyła przy tym, że pewien wpływ na ograniczenie liczby kontroli planowych miały braki kadrowe będące pochodną niewystarczających środków finansowych, co nie mogło jednak tłumaczyć braku odpowiedniego egzekwowania przestrzegania przepisów prawa budowlanego. Liczne skargi dotyczyły legalności i rzetelności działań oraz bezczynności organów nadzoru. Zdaniem NIK kontrole przeprowadzane przez poszczególne wojewódzkie inspektoraty w organach szczebla powiatowego wykazywały m.in. niską liczbę przeprowadzanych kontroli w terenie oraz nieterminowe załatwianie spraw.

Nieco lepiej NIK oceniła pracę WINB, zwłaszcza w zakresie przygotowania organizacyjnego, stopnia realizacji planów pracy oraz planów finansowych, a także nakładania kar i opłat legalizacyjnych. Zastrzeżenia NIK wzbudziła jednak zbyt mała liczba kontroli w organach szczebla powiatowego, co spowodowało osłabienie funkcji kontrolnej wobec powiatowych inspektorów. Zdaniem NIK na pozytywną ocenę zasłużył jedynie GUNB, pomimo niewystarczającego nadzoru nad realizacją niektórych zadań. Jak oceniła Najwyższa Izba

Kontroli, GUNB został organizacyjnie i kadrowo dostosowany do wykonywania zadań nałożonych przepisami ustawy Prawo budowlane. Jednak pomimo prowadzonych działań o charakterze nadzoru i kontroli, w tym kontroli kompleksowych i problemowych organów niższych szczebli, GUNB nie doprowadził do poprawy jakości ich pracy i wyeliminowania nieprawidłowości w zakresie przestrzegania i stosowania przepisów prawa. Kontrole GUNB wskazały na niedostateczny poziom zatrudnienia w organach terenowych w stosunku do zakresu obowiązków, nieadekwatny poziom płac i związaną z nim fluktuację kadr. NIK oceniła, że działania podejmowane przez GINB w celu poprawy efektywności funkcjonowania organów nadzoru budowlanego były niewystarczające [46].

Ostatecznie, w ocenie NIK, realizacja zadań określonych w ustawie Prawo budowlane przez organy nadzoru budowlanego jest nieprawidłowa i nieskuteczna w zakresie egzekwowania przestrzegania obowiązujących przepisów. Nadzorowi budowlanemu umyka zbyt wiele przypadków łamania prawa, a jego najsłabszym ogniwem są inspektorzy powiatowi. Korzystanie przez nich z finansowego i rzeczowego wsparcia udzielanego przez samorzady pociąga za sobą możliwość występowania konfliktu interesów – są bowiem uzależnieni od samorządów, których inwestycje jednocześnie kontrolują, co może skutkować brakiem pełnej bezstronności i niezależności w prowadzeniu postępowań administracyjnych. W opinii NIK nadzór budowlany powinien zostać zreorganizowany w celu doprowadzenia do niezależności, bezstronności i skuteczności w realizacji ustawowych zadań.

Dlatego też ówczesne Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa w 2015 r. planowało zmiany w strukturze nadzoru budowlanego polegające m.in. na utworzeniu około 100 okręgowych inspektoratów nadzoru – w miejsce obecnych 377 powiatowych. Zmiany powyższe miały być wynikiem wejścia w życie projektu ustawy o organach administracji inwestycyjnej i nadzoru budowlanego [47], która była związana z planowaną reformą procesu inwestycyjno-budowlanego przewidzianą w projekcie ustawy Kodeks urbanistyczno-budowlany. Zmiany te nie zostały jednak do dzisiaj uchwalone.

6. Podsumowanie

Instytucja nadzoru budowlanego w Polsce ulegała istotnym i licznym zmianom. Ostatecznie na szczeblu centralnym powołano głównego inspektora nadzoru budowlanego, który miał zapewnić jednolitość działania

administracji w dziedzinie budownictwa, niezależność i apolityczność. Natomiast na niższych szczeblach powołano organy nadzoru budowlanego usytuowane w ramach administracji publicznej zespolonej w formie wydzielonych organizacyjnie inspektoratów.

Powstały w ten sposób nadzór budowlany odpowiada podstawowej zasadzie decentralizacji władzy publicznej wyrażonej w art. 15 Konstytucji RP.

Mimo istotnych zmian w strukturze nadzoru budowlanego jego działalność w obecnym kształcie oceniana jest negatywnie, zwłaszcza na szczeblu powiatowym. Powyższe może być konsekwencją m.in. braku pełnej niezależności tych organów od organów administracji publicznej szczebla powiatowego. Problemy, z jakimi boryka się funkcjonowanie nadzoru budowlanego, szczególnie na poziomie powiatów, wynikają także w znacznej mierze z ich niedofinansowania. Dlatego też nieustannie rozważane są próby zmian w zakresie funkcjonowania tych organów. Ważne jednak, aby zmiany te były dostosowane do oczekiwań związanych z postulatami uproszczenia procesu inwestycyjno-budowlanego.

BIBLIOGRAFIA

- [1] Dz. U. z 2021 r., poz. 1333 z późn. zm.
- [2] Tekst pierwotny Dz.U. Nr 23, poz. 202 z późn. zm., Brzeziński W., Polskie prawo budowlane, Warszawa, 1955, str. 3–8, Jędrzejewski S., Prawo budowlane, Toruń, 1981, str. 12., Błażewski M. Ingerencja policji budowlanej w proces budowlany, Rynek – Społeczeństwo – Kultura 3/2017, str. 25–28
- [3] Bar L., Państwowy nadzór budowlany, Państwo i Prawo 10/1957, str. 599, Bar L., Uprawnienia państwowego nadzoru budowlanego, Przegląd Budowlany 10/1958, str. 423
- [4] Jędrzejewski S., Prawo budowlane, Toruń 1998, str. 38
- [5] Brzeziński W., Polskie prawo budowlane, Warszawa, 1955, str. 28
- [6] Ustawa z 31 stycznia 1961 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 7, poz. 46 z późn. zm.)
- [7] Bar L., Istota państwowego nadzoru budowlanego, Studia Prawnicze 5/1964, str. 37
- [8] Jędrzejewski S., Prawo budowlane, Toruń, 1981, str. 54
- [9] Jędrzejewski S., Nowe prawo budowlane, Warszawa – Poznań – Toruń 1978, str. 18
- [10] Bar L., Nowe prawo budowlane, Przegląd Budowlany 4/1961, str. 208
- [11] Książkowski B., Martan L., Prawo budowlane w zarysie, Warszawa – Wrocław 1984, str. 41
- [12] Ustawa z dnia 29 marca 1972 r. o utworzeniu urzędu Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska (Dz.U. Nr 11, poz. 77)
- [13] Rozporządzenie z 20 stycznia 1973 r. w sprawie ustalenia miejsca realizacji inwestycji budowlanych oraz państwowego nadzoru budowlanego nad budownictwem powszechnym (Dz.U. Nr 4, poz. 29)
- [14] Dz.U. Nr 38, poz. 229 z późn. zm.
- [15] Rozporządzenie MGTiOŚ z 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego (Dz.U. Nr 8, poz. 48 z późn. zm.)
- [16] Rozporządzenie RM z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie nadzoru techniczno-budowlanego (Dz.U. Nr 8, poz. 42)
- [17] Rozporządzenie MGTiOŚ z 20 lutego 1975 r. w sprawie kwalifikacji osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie (Dz.U. Nr 8, poz. 46)
- [18] Jędrzejewski S., Prawo budowlane, Toruń, 1998, str. 38
- [19] Książkowski B., Martan L., Prawo budowlane w zarysie, Warszawa – Wrocław 1984, str. 124 i 125
- [20] Informacja prasowa, 80 lat nadzoru budowlanego w Polsce, www.gunb.gov.pl/sites/default/files/pliki/dokumenty/80lat.pdf?631, [dostęp: 1.12.2021 r.]

- [21] Biliński T., Prawo budowlane: wczoraj i dziś, Konferencja 80 lat nadzoru budowlanego, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego, 25 września 2008 r., str. 10
- [22] Bar L., Kodeks budowlany, Warszawa, 1972, str. 51 i 52
- [23] Tekst pierwotny: Dz.U. Nr 89, poz. 414
- [24] Ustawa z dnia 22 lipca 1952 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 33, poz. 232)
- [25] Dz.U. Nr 75, poz. 444
- [26] Dz.U. Nr 16, poz. 95 z późn. zm.
- [27] Dz.U. Nr 84, poz. 426
- [28] Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 16, poz. 94) oraz Chmaj M. (red.), Prawo samorządu terytorialnego, Warszawa, 2013, str. 26–39
- [29] Dz.U. Nr 34, poz. 198
- [30] Korzeniewski W., Poradnik stosowania prawa budowlanego, Koszalin, 1994, str. 114
- [31] Cichowicz B., Budowa pod nadzorem w świetle prawa budowlanego po nowelizacji, Warszawa, 1997, str. 97
- [32] Misiak W., Poradnik inwestora budowlanego, Warszawa, 1997, str. 30–33
- [33] Zwolak S., Nadzór budowlany w okresie przekształceń ustrojowych, Przegląd Prawno-Ekonomiczny 30/2015, str. 58
- [34] Por. art. 3 ustawy z dnia 11 października 1996 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz ustawy Prawo budowlane (Dz.U. Nr 146, poz. 680), Szmulik B., Kojara Ł., Administracja publiczna. Ustrój administracji terenowej, Część I Zagadnienia ogólne terenowej administracji zespolonej i niezespolonej, tom II, Warszawa, 2012, Legalis el. J. Kubiszewski, Zmiana obowiązującego prawa budowlanego, Przegląd Budowlany 1/1990, str. 16 i 17
- [35] Szawjdler W., Struktura nadzoru budowlanego po reformie samorządu terytorialnego, Gdańskie Studia Prawnicze 2002, tom 8, str. 145
- [36] Dz.U. Nr 111, poz. 726
- [37] Bodziony B., Dziwiński R., Gniadzik P., Nowe prawo budowlane z komentarzem, Wydanie zaktualizowane i rozszerzone, Jaktorów 1998, str. 142
- [38] Dz.U. Nr 91, poz. 578 z późn. zm.
- [39] Dz.U. Nr 91, poz. 576 z późn. zm.
- [40] Dz.U. Nr 91, poz. 577 (uchylony)
- [41] Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej w związku z reformą ustrojową państwa (Dz.U. Nr 106, poz. 668)
- [42] Bodziony B., Radziszewski R., Gniadzik P., Nowe prawo budowlane z komentarzem wraz z ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, Jaktorów 2000, str. 5 i 6, Martan L., O administracji i nadzorze w prawie budowlanym po reformie Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 9/1999, str. 15, GUNB, Zmiany w prawie budowlanym, Forum Budowlane 1/1999, str. 39, GUNB wyjaśnia, Forum Budowlane 3/1999, str. 30, Smarż J., Działalność powiatowych inspekcji na przykładzie powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego, Zeszyty Naukowe WSHE 2009, str. 121, Muława M., Wpływ reformy administracji publicznej realizowanej w latach 1990–1998 na stworzenie zdecentralizowanego systemu nowoczesnej administracji – Wybrane zagadnienia, [w:] Stanisławki T., Przywora B., Jurek Ł., Reformy ustrojowe w Polsce 1989–1998-?, Lublin 2014, str. 281
- [43] Dz.U. z 2020 r., poz. 215
- [44] Zimmermann J., Prawo administracyjne, Warszawa, 2008, str. 138
- [45] NIK, Informacja o wynikach kontroli – Realizacja zadań przez organy nadzoru budowlanego, KIN-4101-05/2012 Nr ewid. 193/2012/P/12/079/KIN, z dnia 5 kwietnia 2013 r., <https://www.nik.gov.pl/plik/id,5010,vp,6503.pdf> [dostęp: 1.12.2021 r.]
- [46] Por. NIK, Informacja o wynikach kontroli – Realizacja zadań przez organy nadzoru budowlanego, KIN-4101-05/2012 Nr ewid. 193/2012/P/12/079/KIN, z dnia 5 kwietnia 2013 r., <https://www.nik.gov.pl/plik/id,5010,vp,6503.pdf> [dostęp: 1.12.2021 r.], str. 6
- [47] Druk UD272

XXI KONFERENCJA NAUKOWO-TECHNICZNA

KONTRA' 2022

TRWAŁOŚĆ BUDOWLI I OCHRONA PRZED KOROZJĄ

Warszawa-Cedzyna 13-14 października 2022 r.



TEMATYKA KONFERENCJI

- odporność materiałów budowlanych na działanie agresywnych czynników zewnętrznych,
- trwałość i ochrona przed korozją konstrukcji żelbetonowych, stalowych, drewnianych i murowych,
- trwałość nawierzchni drogowych i mostów,
- modelowanie procesów degradacji materiału i konstrukcji, badania laboratoryjne,
- metody diagnostyki korozyjnej konstrukcji,
- wyroby antykorozyjne, systemy naprawcze, technologie prac antykorozyjnych i metody napraw,
- inne, związane z trwałością materiałów i konstrukcji.

WAŻNE DATY

- 31.03.2022 r. Zgłoszenie uczestnictwa, tematu artykułu lub informacji o wystąpieniu promocyjnym
 01.06.2022 r. Przesłanie pełnych tekstów artykułów i wniesienie opłaty konferencyjnej
 15.09.2022 r. Przesłanie uczestnikom Komunikatu nr 2 z programem konferencji oraz informacji o akceptacji referatów

ORGANIZATOR:

Komitet Trwałości Budowli Zarządu Głównego Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa

WSPÓLORGANIZATOR:

Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej

KONTAKT:

e-mail: kontra@il.pw.edu.pl, www.kontra.il.pw.edu.plWydział
Inżynierii Lądowej